

Hồi 11

Minh Nguyệt Ở Đâu

óng đêm càng thâm, mặt đất một màu hắc ám.

Bởi vì đêm nay không có minh nguyệt.

Đêm nay minh nguyệt có phải đã chết ?

Yến Nam Phi quát ngựa tung vó, Phó Hồng Tuyết lại bất động ngồi gần người gã.

- Tại sao bọn ta phải nhất định ngồi trong xe ?

- Bởi vì bọn ta có xe.

- Ngựa đã mệt, một con ngựa mệt mỗi, không chở nổi hai người, lại có thể kéo xe sao ?

- Bởi vì xe có bánh ?

- Không sai.

...

- Bọn ta cũng có chân, vì sao lại không thể đi bộ ?

- Bởi vì bọn ta cũng mệt, khí lực của bọn ta phải lưu giữ lại.

- Lưu lại để giết người ?

- Chỉ cần còn có người để giết, chỉ cần có người có thể giết.

Khổng tước đã chết.

Khổng Tước sơn trang đã không còn là Khổng Tước sơn trang.

Trong bóng đêm còn có nhiều điểm tinh quang mờ nhạt chiếu rọi trên cả vùng hư phế, càng hiển lộ vẻ thâm lương lạnh lẽo.

Ngựa đã vụt đi rồi trở lại cả mấy trăm dặm, chung quy cũng dừng chân.

Trong địa thất không thấy có người, ai cũng không có, mọi thứ có thể đem đi đều đã bị đem đi !

Ánh lửa khiêu động, bởi vì bàn tay cầm đuốc của Yến Nam Phi đang run rẩy.

--- Nghe nói sau khi khổng tước chết, minh nguyệt cũng chìm lặn.

Yến Nam Phi dụng sức nghiến răng:

- Làm sao bọn chúng lại biết được ? Làm sao biết người ở đây ?

Phó Hồng Tuyết nắm chặt cán đao không buông, bắp thịt trên mặt không ngừng co

giật, sắc mặt trắng nhợt đã ửng đỏ, đỏ đáng sợ.

Yến Nam Phi thốt:

- Lúc này bọn ta đến đây, đằng sau tuyệt không có người theo dõi, là ai ...

Phó Hồng Tuyết đột nhiên hét lớn:

- Đi ra.

Yến Nam Phi ngăn người:

- Người kêu ta đi ra ?

Phó Hồng Tuyết không nói nữa, khoe miệng của hắn đã cắn chặt.

Yến Nam Phi giật mình nhìn hắn, thoái lui từng bước từng bước, còn chưa lui ra, Phó Hồng Tuyết đã ngã xuống, cơ hồ đột nhiên có ngọn roi vô hình đang quất lên người hắn.

Hắn vừa quy xuống, đã bắt đầu co giật liên miên.

Ngọn roi vô hình đó phảng phất còn liên tiếp quất hắn, quất không ngưng nghỉ.

Cả thân người Phó Hồng Tuyết đều co giật méo mó, trong yết hầu phát ra tiếng rên rĩ thống khổ, giống như tiếng gào của dã thú trước lúc lâm tử.

- Ta đã lầm, ta lầm ...

Hắn – một tay bấu trên đất, giống như một người sắp chết đuối đang muốn giơ tay bấu vói một khúc gỗ căn bản không tồn tại.

Trên đất cũng toàn đất đá, móng tay hắn gãy nát, tay hắn đã bắt đầu đổ máu.

Tay còn lại của hắn ... tay vẫn còn nắm chặt cán đao.

Đao vẫn còn là đao.

Đao vô tình cho nên vẫn vĩnh viễn còn.

Yến Nam Phi biết hắn tuyệt không chịu để bất cứ ai nhìn thấy nỗi thống khổ cùng cố tật đó của hắn.

Nhưng Yến Nam Phi không thoái lui đi ra bởi vì chàng đã biết, đao tuy vẫn còn là đao, Phó Hồng Tuyết lại đã không còn là Phó Hồng Tuyết.

Hiện tại vô luận là ai tiến vào đều đã có thể một đao giết chết hắn.

--- Tại sao trời già lại phải bắt hắn chịu đựng như vậy ? Tại sao phải bắt con người mang chứng bệnh như vậy ?

Yến Nam Phi miễn cưỡng khống chế, không để nước mắt rơi xuống.

Đuốc đã tắt, bởi vì chàng bất nhẫn không muốn nhìn thấy nữa.

Tay của chàng cũng đã nắm chặt chuôi kiếm dưới áo. Lỗ hổng trên tường đá trong bóng tối nhìn giống như nhãn tình của một con ác thú độc nhãn trong thần thoại.

Chàng phát thệ, hiện tại vô luận là ai muốn xông vào từ chỗ đó, chàng đều phải lập tức giết người đó dưới kiếm của chàng.

Chàng tin chắc như vậy.

Không có người nào xông vào từ chỗ đó, trong bóng tối lại đột nhiên có ánh lửa phát sáng !

Ánh lửa đến từ đâu ?

Yến Nam Phi chợt quay đầu, mới phát hiện bên đó có cánh cửa sắt có mười ba lỗ khóa, lại đã mở toang không phát ra tiếng động hơi thở nào.

Ánh lửa từ bên ngoài cửa chiếu vào trong, cửa mở rộng, xuất hiện năm người.

Hai người giơ cao đuốc lửa, đứng bên ngoài cửa, ba người kia bước dài tiến vào.

Người thứ nhất cổ tay phải quấn trong một dây lụa trắng quàng qua cổ, tả thủ lại hơi một một thanh cô hình kiếm, nhãn tình chứa đầy vẻ cừu thù oán độc.

Người kế bên gã mặc đạo bào huyền quan, cước bộ vững chắc, hiển lộ vẻ tự tin hiếm có.

Người cuối cùng mặt đầy vết sẹo đao chém, khoe miệng tuy hé cười, xem chừng lại càng âm trầm tàn khốc.

Yến Nam Phi rùng mình, trong dạ dày lại trào dâng hơi đắng, đốt cháy ruột gan.

Chàng nên biết, người khác không thể phá mở mười ba lỗ khóa trên cửa, Công Tôn Đồ lại có thể mở được, cái lỗ hổng trên tường đá tịnh không phải là lối duy nhất có thể dùng để ra vào.

Bọn chàng đều không nghĩ ra, bọn chàng đều tin chắc, cho nên bọn chàng đã phạm phải sai lầm trí mệnh này.

Công Tôn Đồ đột nhiên giơ tay ra, xòe bàn tay, ánh kim quang lóe lên trong lòng bàn tay, chính là khổng tước linh.

Khổng tước linh đã rơi vào tay lão ta, Minh Nguyệt Tâm thì sao ?

Yến Nam Phi miễn cưỡng nhẫn nại, không để cho mình phải nôn mửa.

Công Tôn Đồ cười thốt:

- Bọn người không nên để ả ta dùng thứ ám khí này đối phó với cái lỗ đen ngòm trên tường đó, bọn ta là người, không phải là chuột, cũng không thể đào hang, cũng không tính phải đào hang.

Lão cười thập phần khoái trá:

- Nếu không phải ả toàn tâm toàn ý lo đối phó với cái lỗ đó, bọn ta muốn tiến vào chỉ sợ cũng không dễ dàng.

Yến Nam Phi nhin không được, thở dài một hơi:

- Ta đã lầm.

Công Tôn Đồ thốt:

- Người quả thật đã lầm, người vốn đã nên giết ta.

Dương Vô Kỵ diềm đạm nói:

- Cho nên tốt hơn hết là người sau này nhất định phải nhớ lời của ta, nếu muốn giết người, phải nên bách vô cấm kỵ.

Công Tôn Đồ thốt:

- Người không cần phải đề tỉnh hấn, nếu hấn cũng còn cơ hội thứ nhì, ta làm sao mà khỏi chết được.

Dương Vô Kỵ hỏi:

- Hấn không còn cơ hội thứ hai sao ?

Công Tôn Đồ đáp:

- Không.

Công Tôn Đồ lắc lắc đầu, thản nhiên thốt:

- Hiện tại người duy nhất hấn có thể giết, là chính hấn.

Dương Vô Kỵ nói:

- Hấn ít ra cũng có thể giết Phó Hồng Tuyết.

Công Tôn Đồ đáp:

- Phó Hồng Tuyết là của Triệu Bình, hấn có muốn giết cũng không được.

Yến Nam Phi nhìn bọn chúng, phát giác thanh âm của bọn chúng phảng phất đã biến thành rất xa xăm !

Chàng vốn nên tập trung toàn bộ tinh thần lực lượng để đối phó với bọn chúng.

Chàng nên biết đây đã là phút giây sinh tử, bọn chúng tuyệt không chịu tha chàng, chàng cũng không thể thoái lui.

Cho dù có đường có thể lui, cũng tuyệt không thể lui.

Nhưng chàng lại đột nhiên có cảm giác rất mệt mỏi.

Có phải là vì trong tâm chàng đã thừa nhận mình không phải là đối thủ của hai người đó ?

Minh nguyệt đã chìm mất, đao thần bất bại cũng đã ngã gục, chàng còn có thể có hy vọng sao ?

Công Tôn Đồ đang hỏi Triệu Bình:

- Cánh tay của người bị ai chém đứt ?

Triệu Bình đáp:

- Phó Hồng Tuyết.

Công Tôn Đồ hỏi:

- Người có muốn trả thù không ?

Triệu Bình đáp:

- Muốn ...

Công Tôn Đồ hỏi:

- Người chuẩn bị đối phó hấn ra sao ?

Triệu Bình đáp:

- Ta có phương pháp.

Công Tôn Đồ hỏi:

- Vậy tại sao người còn chưa xuất thủ ? Người không thấy đây là cơ hội tốt của người sao ?

Dương Vô Kỵ thốt:

- Cơ hội một khi mất, vĩnh viễn không trở lại, chờ lúc Phó Hồng Tuyết tỉnh lại thì đã quá trễ rồi.

Công Tôn Đồ nói:

- Hiện tại người cũng không nên lo tới Yến Nam Phi.

Triệu Bình nhin không được, hỏi:

- Tại sao ?

Công Tôn Đồ đáp:

- Bởi vì chỉ cần hấn động đậy, Phó Hồng Tuyết lập tức có thể biến thành khổng tước.

Triệu Bình hỏi:

- Khổng tước ?

Công Tôn Đồ đáp:

- Khổng tước linh này vô luận ghim vào thân ai, người đó đều biến thành khổng tước, tử khổng tước.

Triệu Bình mỉm cười:

- Nhưng ta lại không hy vọng hấn chết quá nhanh.

Công Tôn Đồ cũng mỉm cười:

- Ta cũng không hy vọng vậy.

Triệu Bình đột nhiên quăng thanh cô hình kiếm xuống, nắm tóc Phó Hồng Tuyết dựng dậy, lên gối tống vào cằm Phó Hồng Tuyết, tiếp đó lại phản thủ chặt vào ót Phó Hồng Tuyết.

Phó Hồng Tuyết vừa gục đầu xuống trở lại, cước của gã đã đá ra, một cước cũng quá đủ đá văng người Phó Hồng Tuyết bay bổng, văng vào vách đá.

Người của gã cũng phóng theo, dùng cùi chỏ tay phải chấn vào yết hầu Phó Hồng Tuyết, hét lớn:

- Mở mắt nhìn xem ta là ai.

Gân xanh trên trán Phó Hồng Tuyết đột nhiên căng phồng lên, không những không thể chống đỡ, cũng không thể hô hấp.

Triệu Bình cười lạnh:

- Người chém đứt cánh tay này của ta, ta phải dùng cánh tay này chấn gãy cổ người.

Hai thái dương của Yến Nam Phi cũng đã gồ lên, phảng phất đã không còn có thể hít thở.

Công Tôn Đồ mỉa mai:

- Sao người không cứu bằng hữu của người ? Lẽ nào người lại đứng đó nhìn hấn chết ?

Yến Nam Phi không thể động đậy.

Chàng biết nếu chàng động đậy, Phó Hồng Tuyết chỉ càng chết mau hơn.

Nhưng chàng cũng không thể bất động.

Triệu Bình lúc đó đang dùng bàn tay còn lại tát mạnh vào mặt Phó Hồng Tuyết, chùng như không muốn lấy mạng hấn lập tức.

Nhưng lối vũ nhục đó lại càng khốn khổ hơn cả cái chết.

Yến Nam Phi nắm chặt chuôi kiếm dưới áo, mồ hôi trên trán chảy đầm đề như mưa, đột nhiên thốt:

- Bọn người cho dù có thể giết hấn, cũng vị tất đã có thể giết ta.

Công Tôn Đồ hỏi:

- Người muốn gì ?

Yến Nam Phi thốt:

- Ta muốn bọn người thả hấn.

Công Tôn Đồ hỏi:

- Còn người ?

Yến Nam Phi đáp:

- Ta tình nguyện chịu chết.

Công Tôn Đồ cười lớn:

- Bọn ta không những muốn người chết, cũng không thể để hấn sống.

Dương Vô Kỵ lạnh lùng thốt:

- Nếu muốn giết người, bách vô cấm kỵ.

Tiếng cười của Công Tôn Đồ đã dứt, hét lớn:

- Triệu Bình, giết hấn, giết hấn ngay bây giờ.

Triệu Bình nghiêng răng, dồn sức vào cùi chõ.

Ngay lúc đó, đột nhiên có đao quang lóe lên.

Là đao của Phó Hồng Tuyết.

Trên trời dưới đất, đao độc nhất vô nhị.

Bọn chúng đều đã nghĩ trận chiến này đã chín phần chắc chắn thắng, bởi vì bọn chúng đều quên một chuyện.

Tay của Phó Hồng Tuyết vẫn còn nắm chặt cán đao.

Cũng ngay lúc đó, Yến Nam Phi đột nhiên rung tay, kiếm quang đỏ tươi như mưa máu lác rác, bao phủ Công Tôn Đồ.

Kiếm của Dương Vô Kỵ cũng đã rút ra khỏi vỏ.

Động tác bạt kiếm của gã thuần thực xảo diệu, gã xuất thủ cũng thật sự hữu hiệu, một kiếm đâm ra, đâm thẳng vào tử huyệt của Yến Nam Phi.

Một kiếm của Yến Nam Phi cho dù có thể giết được Công Tôn Đồ, chàng cũng tất phải chết dưới kiếm của Dương Vô Kỵ.

Chàng chỉ còn cách trước hết xoay kiếm tự cứu lấy mình.

Người của Công Tôn Đồ lập tức thoát khỏi vòng mưa máu của kiếm quang, lẳng không phi thân, phóng ra ngoài cửa.

Thân thể của Dương Vô Kỵ cũng mượn lực chiêu kiếm mà tháo lui, cũng phóng ra ngoài cửa.

Yến Nam Phi đương nhiên tuyệt không chịu để gã thoát, vừa định rượt theo đột nhiên nghe có tiếng la kinh hồn:

- Tiếp đỡ.

Một nhân ảnh từ bên ngoài cửa bay vào, đầu tóc bù xù, mặt mày rướm máu, chính là Trác Ngọc Trinh.

May mắn kiếm của Yến Nam Phi tuy nhanh, mắt lại càng nhanh hơn, một kiếm vừa đâm tới, lập tức gò cương hồi đầu, kịp thời thu hồi lại.

Thân người của Trác Ngọc Trinh vừa bay tới thân chàng, chỉ nghe “cách” một tiếng, cánh cửa sắt đã đóng lại.

Bên ngoài cửa lập tức nghe “đình, đình, đình” mấy tiếng liên tục, mười ba ổ khóa đã toàn bộ bị Công Tôn Đồ khóa lại.

Trên thế gian này đã tuyệt không có một người thứ hai có thể mở những ổ khóa đó.

Yến Nam Phi dậm chân, không để tâm đến Trác Ngọc Trinh đang ngã dưới đất, chuyển người bay ra khỏi lỗ động trên vách.

- Người chiếu cố Trác cô nương, ta lấy đầu Công Tôn Đồ về gặp lại người !

Dao của Phó Hồng Tuyết đã xuất, hấn còn để tâm gì nữa ?

Hiện tại hấn nhất tâm chỉ muốn giết người !

Giết kẻ sát nhân.

Mũi đao còn nhỏ máu.

Triệu Bình đã gục dưới đao, Trác Ngọc Trinh vừa ngã xuống đất cạnh thân hấn, đã thấy máu nhỏ xuống từ mũi đao.

Từng giọt từng giọt rơi trên sàn đá, bắn tung tóe, tản thành một màn sương máu mờ mịt.

Phó Hồng Tuyết động cũng không động, đứng yên nhìn máu tươi từ mũi đao rỉ xuống.

Dao của hấn không ngờ còn chưa tra vào vỏ.

Trác Ngọc Trinh vùng vẫy đứng dậy, nhân tình nhìn chằm chằm lên thanh đao của hấn.

Nàng thật sự muốn nhìn chỗ thần kỳ nào trên lưỡi đao đó ?

Lúc lưỡi đao đó giết người, giống như đã được thiên thượng chư thần cầu chúc, cũng giống như đã bị địa hạ chư ma nguyện rửa.

Trên lưỡi đao đó nhất định có rất nhiều phù chú thần kỳ.

Nàng thất vọng.

Thân đao dài dài hơi cong, mũi đao bén nhọn nhuộm đầy máu, trừ cán đao đen sì ra, cả lưỡi đao tịnh không có gì khác những lưỡi đao bình thường.

Trác Ngọc Trinh dụi dàng nói:

- Không cần biết ra sao, tôi cũng đã thấy được đao của chàng, tôi có nên cảm kích người đã chết dưới đao của chàng không ?

Nàng nói rất nhỏ, rất chậm, phảng phất đang suy nghĩ đã thành lời, kỳ thật đương nhiên không phải vậy.

Nàng chỉ bất quá muốn Phó Hồng Tuyết minh bạch, chuyện nàng muốn làm, nàng luôn luôn làm được.

Nhưng vừa nói xong câu đó, nàng lập tức biết mình đã nói sai, bởi vì nàng đã thấy nhãn tình của Phó Hồng Tuyết.

Đôi tròng mắt đó trước đây còn hiển lộ vẻ rất mệt mỏi, rất bi thương, hiện tại đột nhiên lại biến thành bén nhọn lãnh khốc như mũi dao.

Thân mình Trác Ngọc Trinh không khỏi thoái lui về phía sau, ngập ngừng thốt:

- Tôi nói sai hoàn toàn.

Phó Hồng Tuyết nhìn nàng chằm chằm, giống như con báo hoang đang nhìn mồi, lúc nào cũng đều chuẩn bị phóng tới.

Nhưng đợi đến lúc mặt hấn hồng trở lại, hấn chỉ thở dài, hỏi:

- Bọn ta đều lầm, cái lầm của ta so với người còn đáng sợ hơn, sao lại trách người được ?

Trác Ngọc Trinh hỏi dò:

- Chàng cũng lầm sao ?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Người nói lầm câu, ta giết lầm người.

Trác Ngọc Trinh nhìn thi thể dưới đất:

- Chàng không nên giết gã sao ? Gã đến đây là để giết chàng mà ?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Gã nếu thật sự muốn giết ta, hiện tại thi thể dưới đất đó đáng lẽ là ta.

Hấn cúi đầu, nhãn tình dâng đầy niềm hối hận bi thương.

Trác Ngọc Trinh hỏi:

- Gã không giết chàng, có phải là vì để báo đáp ân tình chàng đã không giết gã ?

Phó Hồng Tuyết lắc đầu.

Đó tuyệt không phải là báo đáp, vô luận là ai chém đứt cánh tay của mình, phương pháp duy nhất để "báo đáp" hấn, là chém cánh tay của hấn xuống.

--- Có lẽ bất quá chỉ là một mối cảm kích kỳ diệu khó nói, mối cảm kích người đã giúp cho gã biết chuyện mà gã chưa bao giờ nghĩ đến, cảm kích người cũng đã bảo vệ nhân cách và tự tôn của gã.

Phó Hồng Tuyết hiểu được tâm tình của gã lại nói không ra.

Có những tình cảm phức tạp vì diệu căn bản bất cứ ai đều không thể nói ra.

Máu ở mũi đao đã cạn.

Phó Hồng Tuyết đột nhiên nói:

- Lần này là lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng.

Trác Ngọc Trinh thốt:

- Tôi biết, đây là lần đầu tiên chàng giết lầm người, cũng là lần cuối cùng.

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng nói:

- Người lầm rồi, người đi giết người, lúc nào cũng có thể giết lầm người.

Trác Ngọc Trinh hỏi:

- Vậy chàng nói ...

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Đây là lần đầu tiên người thấy đao của ta, cũng là lần cuối cùng.

Đao của hấn chung quy đã tra vào vỏ.

Trác Ngọc Trinh gom góp dũng khí, cười nói:

- Thanh đao đó nhìn không đẹp, bất quá chỉ là một thanh đao bình thường.

Phó Hồng Tuyết không còn muốn nói gì nữa, quay mình, khuôn mặt trắng nhợt đột nhiên co thắt:

- Người làm sao có thể thấy thanh đao này ?

Trác Ngọc Trinh đáp:

- Đao ở trước mặt tôi, tôi lại không phải là người mù, làm sao mà không thấy được.

Nàng nói có lý, nhưng nàng quên một chuyện.

Nơi đây căn bản không có ánh đèn.

Phó Hồng Tuyết lúc năm tuổi đã bắt đầu luyện nhãn lực, vui mình trong một căn mật thất tối đen nóng bức, tăm tối không biết ngày nối ngày, năm nối năm.

Hấn khổ luyện trong mười năm, đã có thể thấy muỗi kiến trong ám thất, hiện tại cũng có thể thấy được sắc mặt của Trác Ngọc Trinh.

Bởi vì hấn đã luyện qua cho nên hấn biết đó không phải là chuyện dễ dàng.

Trác Ngọc Trinh làm sao mà có thể thấy được thanh đao này ?

Tay Phó Hồng Tuyết nắm chặt cán đao.

Trác Ngọc Trinh đột nhiên cười đáp:

- Có lẽ chàng còn chưa nghĩ ra, có người trời sinh đã có dạ nhãn.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Nàng là một ?

Trác Ngọc Trinh đáp:

- Tôi không những có dạ nhẫn, còn có thể nhìn thấy tâm sự của người ta.

Nụ cười của nàng âm đạm:

- Hiện tại tâm lý của chàng nhất định nghĩ rằng, tôi không phải là Trác Ngọc Trinh thật, chàng đương nhiên không nghĩ tôi là yêu quái, nhưng rất có thể là gian tế của Công Tôn Đồ phái tối, không chừng là một nữ sát tinh rất hữu danh, thậm chí cả Minh Nguyệt Tâm đều rất có thể đã bị tôi bán đứng, bởi vì không có người nào khác biết bọn tôi ở đây.

Phó Hồng Tuyết không thể phủ nhận.

Trác Ngọc Trinh nhìn chàng, nhãn tình lại ngấn ánh lệ:

- Chàng luôn luôn không tin tôi sao ? Tại sao vậy ?

Phó Hồng Tuyết trầm ngâm, qua một hồi lâu mới từ từ đáp:

- Có lẽ người không nên thông minh như vậy. Đàn ông của Trác Ngọc Trinh, làm sao có thể bắt một nữ nhân có bản lãnh như vậy sinh con cho gã ?

Phó Hồng Tuyết ngậm miệng.

Trác Ngọc Trinh lại không chịu đành chỉ:

- Tôi sinh ra đứa con này, cũng nhất định thông minh, cho nên tôi tuyệt không thể để nó sinh ra mà không có phụ thân, tôi không thể để nó suốt đời thống khổ oán hận.

Ruột gan của Phó Hồng Tuyết thót giật.

Hắn hiểu rõ ý tứ của nàng, không ai có thể hiểu rõ hơn hắn. Hắn cũng là một hài tử sinh ra không có phụ thân.

Một hài tử thông minh không có phụ thân vốn là một bi kịch. Đợi đến lúc hắn trưởng thành, nhất định sẽ gây ra bi kịch cho người khác.

Bởi vì tâm lý cừu hận của hắn cực kỳ nhiều hơn yêu thương.

Phó Hồng Tuyết chung quy thở dài một hơi, thốt:

- Người có thể đi tìm phụ thân cho nó.

Trác Ngọc Trinh đáp:

- Tôi đã tìm ra một người.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Ai ?

Trác Ngọc Trinh đáp:

- Chàng.

Trong địa thất càng tối tăm hơn, nghe trong bóng tối, thanh âm của Trác Ngọc Trinh phẳng phát rất xa xăm.

- Chỉ có chàng mới xứng làm phụ thân của đứa nhỏ này, chỉ có chàng mới có đủ tài năng bảo vệ nó lớn lên thành người, trừ chàng ra, tuyệt không còn người nào khác.

Phó Hồng Tuyết đứng lặng trong bóng tối, có cảm giác mỗi một cơ bắp toàn thân đều từ từ cứng đờ.

Trác Ngọc Trinh lại đã nói lên chuyện làm cho hấn giật mình.

Nàng đột nhiên giơ tay nắm lấy thanh cô hình kiếm của Triệu Bình:

- Nếu chàng không đáp ứng, tôi hiện tại không thể không để đứa nhỏ này chết trong bụng.

Phó Hồng Tuyết thất thanh:

- Hiện tại ?

Trác Ngọc Trinh đáp:

- Là bây giờ, bởi vì tôi cảm thấy nó sắp ra đời.

Nàng tuy đang vận sức kiên nhẫn chịu đựng, mặt mày nàng lại đã méo mó vì đau đớn.

Nỗi đau đớn của nữ nhân khi sinh đẻ, vốn là một trong những nỗi đau đớn mà nhân loại hầu như không thể chịu đựng được.

Phó Hồng Tuyết càng thất kinh, thốt:

- Nhưng nàng đã nói nàng mới có mang có bảy tháng.

Trác Ngọc Trinh cười khổ:

- Đứa nhỏ vốn không chịu nghe lời, hà huống là đứa nhỏ trong bụng, lúc nó muốn ra, ai cũng không có biện pháp ngăn trở.

Nụ cười của nàng tuy thống khổ, lại dâng đầy tình mẹ ái hòa ôn nhu không tả nổi.

Nàng dịu dàng nói tiếp:

- Đây có lẽ chỉ vì nó vội vã muốn nhìn thấy thế giới này, cũng có lẽ bởi vì tôi đã bị đám người hồi nãy làm chấn động, cho nên ...

Nàng chưa nói dứt lời, nỗi đau đớn đã làm cho toàn thân nàng co thắt lại.

Nhưng trong tay nàng vẫn nắm chặt thanh cô hình kiếm đó, giống như Phó Hồng Tuyết nắm chặt thanh đao lúc nãy.

Nàng hiểu nhiên đã hạ quyết tâm.

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Ta ... ta có thể nhận làm nghĩa phụ của nó.

Hắn tựa hồ đã dùng hết khí lực để có thể nói lên những tiếng đó, cả thanh âm cũng run rẩy.

Trác Ngọc Trinh thốt:

- Nghĩa phụ không thể thay thế phụ thân, tuyệt không thể.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Người muốn ta làm sao ?

Trác Ngọc Trinh đáp:

- Tôi muốn chàng nhận tôi làm thê tử, hài tử của tôi là đứa con hợp pháp của chàng.

Lại thêm một trận đau đớn, nàng nghiêng chặt răng, miễn cưỡng cười thốt:

- Chàng nếu không chịu đáp ứng, tôi tuyệt không trách chàng, chỉ cầu chàng an táng thi thể bọn tôi trong khu mộ phần của Khổng Tước sơn trang.

Đó có phải là câu nói cuối cùng của nàng không ? Phó Hồng Tuyết nếu quả không chịu đáp ứng, nàng có lập tức tự tử không ?

Phó Hồng Tuyết đã ngẩn người.

Hắn tao ngộ không biết bao nhiêu địch nhân đáng sợ nhất, nguy cơ hung hiểm nhất.

Nhưng hắn chưa bao giờ tao ngộ qua vấn đề nan giải này.

Thu Thủy Thanh có thể nói là vì hắn mà chết, Trác Ngọc Trinh có thể nói là thê tử của Thu Thủy Thanh.

Hiện tại Thu Thủy Thanh hài cốt còn chưa lạnh, hắn có thể đáp ứng sao ? Hắn có thể làm chuyện này sao ?

Nhưng nhìn từ một mặt khác, bởi vì Thu Thủy Thanh vì hắn mà chết, Khổng Tước sơn trang bốn trăm năm cơ nghiệp cũng đã vì hắn mà bị hủy diệt trong một đêm, hiện tại Thu gia chỉ còn lại một cốt nhục này, hắn vô luận là hy sinh ra sao, đều phải nên bảo vệ nàng, để cho nàng sinh sản thuận lợi, bảo vệ hài tử của nàng trưởng thành nên người.

Hắn có thể không đáp ứng sao ?

Nếu ai gặp phải trường hợp như vậy, nói làm sao để giải quyết ?

Thời gian giữa những trận đau đớn dần dần ngán đi, nỗi đau càng kịch liệt, lưỡi cô hình kiếm đã cắt vào y phục của nàng.

Phó Hồng Tuyết chung quy cũng nói lên quyết định thống khổ:

- Ta đáp ứng !

- Đáp ứng làm trượng phu của tôi ?

- Đúng.

Quyết định này có chính xác hay không ?

Không ai có thể phán đoán, chính hấn cũng đã không thể, chỉ là vào giây phút đó, hấn đã không còn có sự chọn lựa nào khác.

Nếu ai khác là hấn, có cũng làm như vậy không ?

Hơi thở hỗn hển, rên rỉ, kêu la ... Đột nhiên tất cả đều đình chỉ, biến thành một sự im lặng chết người.

Sau đó có tiếng trẻ khóc lớn, phá tan cả bầu không gian tĩnh lặng, mang đến một sinh cơ mới cho trái đất.

Trên tay của Phó Hồng Tuyết nhuộm máu, nhưng lại là máu sinh mệnh !

Lần này hấn dùng cả hai tay mà mang đến, là sinh, không phải là tử !

Sinh mệnh đang vẫy động.

Hấn nhìn tay mình, phát giác tâm lý cũng vẫy động một cách kỳ diệu.

Thi thể của Triệu Bình còn nằm dưới đất, chết dưới đao của hấn, chỉ trong phút chốc, hấn lại đã đoạt lấy sinh mệnh của một người.

Nhưng hiện tại lại có một sinh mệnh mới, một sinh mệnh càng sống động, sinh mệnh càng tươi tắn.

Phút giây thống khổ và bi thương, một tiếng khóc chào đời vừa nghe thấy đã xua tan hết.

Mùi máu tội ác hồi nãy, đã bị máu trẻ thơ sơ sinh tẩy rửa xóa sạch.

Chỉ trong một thời gian ngắn, hấn tiễn chân một sinh mệnh, lại nghênh tiếp một sinh mệnh.

Thứ kinh nghiệm kỳ diệu này, đã mang đến cho hấn một sự kích thích cường liệt không thể so sánh được. Sinh mệnh của hấn không còn nghi ngờ gì nữa đã uống được một liều hoạt dược sinh động.

Bởi vì hấn đã kinh qua lễ tẩy máu, chẳng khác gì một con phượng hoàng đã kinh qua lễ tẩy lửa, đã đón nhận cuộc sống mới, cuộc sống thứ hai.

Thứ kinh nghiệm này tuy thống khổ, lại trong quá trình trưởng thành của sinh mệnh, tối trân tối quý, nhất định không thể thiếu được.

Bởi vì đó là nhân sinh.

Chết già, sinh trẻ, vốn mang bộ dạng đó.

Tới lúc đó Phó Hồng Tuyết mới chân chính có nhận thức mới đối với sinh mệnh, nhận thức chính xác.

Nghe và thấy sinh mệnh trong lòng mình vấy động, hấn đột nhiên có một thứ cảm giác hoan du trữ tình chưa từng có.

Hấn chung quy đã biết quyết định của mình là chính xác, trên thế gian tuyệt không có chuyện gì có thể coi trọng hơn sinh mệnh nữa.

Ý nghĩa chân chính của một người sống, làm sao không phải tụy tại sinh mệnh tiếp tục sáng tạo trên thế gian này.

Trác Ngọc Trinh thều thào giọng nói yếu ớt:

- Là nam ? Hay là nữ ?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Là nam, cũng là nữ.

Thanh âm của hấn xuất hiện nét vui mừng tột độ:

- Cung hỷ nàng, nàng đã sinh một đôi song sinh.

Trác Ngọc Trinh thở dài thỏa mãn, trên khuôn mặt mệt mỏi dằng đầy nụ cười hạnh phúc:

- Tôi cũng cung hỷ chàng, đừng quên chàng là phụ thân của chúng.

Nàng muốn giơ tay ẵm con nàng, nhưng nàng lại quá yếu ớt, cả tay cũng không giơ lên nổi.

Ngay lúc đó, chợt nghe ầm một tiếng đại chấn, cơ hồ Thái Sơn run lở, một khối đá nặng trăm cân trên cao rớt xuống, đập vào bí thất dưới đất, gạch đá đổ vỡ từ trên vách đá đại động bắn xuống chát đống.

Con đường ra vào duy nhất phía sau đó đã bị bít nghẹt.

Phó Hồng Tuyết cơ hồ nhịn không được, muốn hét la cuồng dại.

Sinh mệnh mới vừa sinh ra, hấn còn phải nghênh tiếp cái chết một lần nữa sao ?

- o O o -